

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Darinou Michorovou v právní věci

žalobce: **M. Y**, narozeného dne X,
státní příslušnost X,
hlášeným místem pobytu: Příjímací středisko Ruzyně, Aviatická 12,
160 08 Praha 6,
zastoupeného zmocněncem Sdružení pro integraci a migraci, o. p. s.,
sídlem Havlíčkovo nám. 2, 130 00 Praha 3,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky**,
sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 11. 2025, čj. OAM-1208/LE-LE05-LE05-NV-2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

- I. Vymezení věci

1. Žalovaný vydal rozhodnutí, kterým nepovolil žalobci vstup na území do doby 23. 11. 2025 a žalobce byl povinen zdržovat se v tranzitním prostoru letiště Václava Havla, kde také podal dne 26. 10. 2025 žádost o mezinárodní ochranu. Důvodem nepovolení vstupu bylo, že dle žalovaného žalobce mohl v případě povolení vstupu na území představovat nebezpečí pro veřejný pořádek. Žalobce s rozhodnutím o nepovolení vstupu na území ČR nesouhlasil, proto proti němu podal včasnou žalobu.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v žalobě předně namítl procesní pochybení žalovaného spočívající v nedodržení lhůty pro vydání rozhodnutí podle § 73 odst. 3 zákona o azylu, tj. 5 pracovních dnů, protože považuje rozhodnutí za nezákonné. Žalobce přitom analogicky odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu (NSS) týkající se zajištění cizinců, podle které stejně dlouhá zákonná lhůta pro vydání rozhodnutí v § 46a téhož zákona je prekluzivní. Překročení této lhůty je důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí.
3. Z procesní opatrnosti pak žalobce proti napadenému rozhodnutí vznesl též věcné námítky. Namítl, že žalovaný vydal rozhodnutí o nepovolení vstupu v rozporu se zákonem, neboť se na žalobce § 73 odst. 3 zákona o azylu nevztahuje. Správní orgán neprokázal, že by žalobce představoval hrozbu pro veřejný pořádek podle § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu. Narušení veřejného pořádku nebo národní bezpečnosti může s ohledem na zásadu nezbytnosti odůvodnit zajištění žadatele pouze tehdy, pokud jeho individuální chování představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné nebezpečí pro veřejný pořádek či bezpečnost státu, což vyplývá z rozsudku Soudního dvora Evropské unie (SDEU) ze dne 15. 2. 2016, ve věci C-601/15, *J. N. v. Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie*. Zajišťovací opatření tedy nelze zakládat na obecném odkazu na veřejný pořádek.
4. Žalobce nepopřel, že přicestoval do ČR a pokusil se vstoupit na její území bez platného víza či povolení k pobytu, to však samo o sobě není důkazem skutečné hrozby pro bezpečnost státu či veřejný pořádek. K tomu odkázal na rozsudky NSS ze dne 17. 6. 2020, čj. 1 Azs 119/2020-30, ze dne 9. 3. 2017, čj. 5 Azs 312/2016-31, či usnesení ze dne 26. 7. 2011, čj. 3 As 4/2010-151). Pokud je neoprávněný vstup spojen s podáním žádosti o mezinárodní ochranu z důvodu obavy z pronásledování, nelze hrozbu pro veřejný pořádek dovozovat pouze z absence platného pobytového oprávnění.
5. Dále žalobce s odkazem na další judikaturu upozornil že soudy konstatovaly, že samotné použití zfalšovaného víza či padělaných přechodových razítek nepostačuje ke konstatování skutečného ohrožení veřejného pořádku bez další individualizace jednání (rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 30. 8. 2023, čj. 52 A 12/2023-38, potvrzen usnesením NSS ze dne 19. 10. 2023, čj. 9 Azs 221/2023-24, či rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 30. 8. 2023, čj. 58 A 3/2023-37, potvrzen usnesením NSS ze dne 15. 12. 2023, čj. 4 Azs 311/2023-25). Navíc, ve světle judikatury a výkladu pojmů „bezpečnost státu“ a „veřejný pořádek“ by muselo jít o jednání zjevně závažnější povahy, než je samotné použití padělaného dokladu. Dokonce ani typově závažnější předložení padělaného cestovního dokladu nemusí představovat tak závažnou hrozbu pro veřejný pořádek, aby odůvodňovalo zásah do jeho osobní svobody (rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 12. 6. 2024, čj. 56 A 7/2024-34). Žádná další relevantní okolnost odůvodňující závěr o existenci nebezpečí pro veřejný pořádek v případě žalobce není; žalobce nemá záznam v databázi otisků EURODAC, ani v SIS II, a není dáno podezření, že by se v jiných členských státech dopouštěl protiprávního jednání.

6. Žalobce dále nesouhlasil ani se závěrem žalovaného o účelovosti podání jeho žádosti o mezinárodní ochranu, kterou žalovaný dovodil z toho, kdy a za jakých okolností žalobce žádost podal. S odkazem na judikaturu uvedl, že nelze automaticky dovozovat účelovost žádosti o mezinárodní ochranu pouze z toho, že ji žalobce podal až po svém zadržení při hraniční kontrole (Krajský soud v Praze v rozsudku ze dne 9. 8. 2023, čj. 50 A 11/2023-20, NSS v rozsudku ze dne 17. 6. 2020, čj. 1 Azs 119/2020-30). Ovšem žalobce nesouhlasil ani se závěrem, že svou žádost podal až 26. 10. 2025, naopak, tvrdil, že ji podal v den svého příletu hned poté, co mu policie vysvětlila možnost požádat o udělení mezinárodní ochrany, což žalobce výslovně a verbálně projevil, ale pracovníci, kteří mu předložili příslušné dokumenty k podpisu, přijeli až následující den. Žalobce má za to, že tuto skutečnost lze ověřit z kamerových záznamů pořízených na místě. S odkazem na § 3 odst. 1 zákona o azylu žalobce jednoznačně vyjádřil svůj úmysl požádat o azyl již v sobotu po příletu a případné prodlení s formálním sepsáním žádosti bylo způsobeno postupem cizinecké policie, nikoliv jeho pasivitou.
7. O účelovosti podání žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany nesvědčí skutečnost, že disponoval letenkou do Paříže. Svědčí o tom, že jeho cílem bylo dostat se konkrétně na území schengenského prostoru, nikoliv pouze do první bezpečné země. Paříž byla zvolena nikoli jako cílová destinace se zvláštní preferencí před ostatními svobodnými zeměmi, ale jako konkrétní a reálně dostupný vstupní bod do oblasti, kde mohl žalobce požádat o ochranu.
8. Konečně, žalobce namítl, že nebylo možné dovodit ani závěr o jeho osobní nespolehlivosti, resp. závěr, že by žalobce s jistotou nerespektoval případná zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu. Žalobce v této souvislosti též poukázal na svůj duševní stav, kdy již při poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že podstoupil dlouhodobé léčení a užíval psychofarmakum Sertralin 100 mg. Žalovaný se však touto skutečností nijak blíže nezabýval a nezvažoval, zda duševní stav žalobce nepředstavuje překážku jeho setrvání v nevhodných podmínkách přijímacího střediska umístěného v letištním provozu. Jediná otázka, kterou žalovaný v této souvislosti položil, se týkala obecných zdravotních omezení, přičemž žalobce ji pochopil jako dotaz výlučně na svůj fyzický zdravotní stav. Vzhledem k tomu, že rozhodnutí o nepovolení vstupu představuje závažný zásah do ústavně chráněného práva na osobní svobodu, a s přihlédnutím ke specifickým podmínkám zajištění na Letišti Václava Havla, by takové opatření mělo být využíváno pouze v krajních případech a po dobu skutečně nezbytně nutnou. Tím, že žalovaný tato hlediska nezohlednil a neodůvodnil, proč nebylo možné využít mírnější prostředky, porušil zásadu proporcionality a subsidiarity zásahu do osobní svobody.
9. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný ve svém vyjádření popřel oprávněnost žaloby a setrval na tom, že zjistil skutečný stav věci, který následně vyhodnotil v souladu s platným právem. S ohledem na zjištěné skutkové okolnosti, které stručně ve vyjádření shrnul, bylo v případě žalobce potřeba vydat napadené rozhodnutí, neboť je důvodné se domnívat, že by mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, a proto je nutné s ním vést řízení ve věci mezinárodní ochrany za současného omezení osobní svobody, přičemž se v případě žalobce nejedná o osobu zranitelnou ve smyslu § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu. K námitce nedodržení lhůty pro

vydání rozhodnutí žalovaný dodal, že stanovená lhůta 5 pracovních dnů pro jeho vydání uplynula dne 3. 11. 2025, přičemž žalovaný vydal rozhodnutí dne 1. 11. 2025, tedy ve lhůtě. V podrobnostech žalovaný odkázal na obsah správního spisu a napadené rozhodnutí.

11. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Obsah správního spisu

12. Ze správního spisu soud zjistil následující pro věc významné skutečnosti.

13. Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, inspektorát cizinecké policie Praha-Ruzyně, opatřením ze dne 25. 10. 2025 odepřela žalobci vstup na území ČR. Z odborného vyjádření téhož orgánu ze dne 25. 10. 2023, č. j. CPR-35230-2/PŘ-2023-930534, vyplývá, že předložený cestovní pas ČR vydaný na jméno žalobce je pravý, avšak na str. 6 cestovního dokladu je vylepen neoprávněně vyplněný schengenský vízový štítek vydaný Bulharskem č. X, a na str. 7 se nachází padělky otisků přechodových razítek schengenského typu ze Sofie, vstup ze dne 20. 8. 2025 a výstup ze dne 24. 8. 2025. uvedený schengenský vízový štítek se nachází v evidenci SIS III č. 38 – bianco doklad, zadávající stát Bulharsko. Žalobce tedy nebyl oprávněným držitelem schengenského vízového štítku vydaného Bulharskem.

14. Dne 26. 10. 2025 žalobce podal formulářovou žádost o mezinárodní ochranu v tranzitním letištním prostoru.

15. Dne 31. 10. 2025 poskytl žalobce údaje k žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobce kromě jiného uvedl, že je svobodný a bezdětný, bez politického přesvědčení, je křesťanem – protestantem, konvertoval z islámu, protože mu hrozí trest smrti, neměl jinou možnost a musel z vlasti utéct. K průběhu své cesty do ČR uvedl, že odletěl z letiště v T do K. dne 20. 10. 2025, kam dorazil dne 21. 10. 2025, byl tam 4 dny, poté odletěl dne 25. 10. 2025 do Prahy. V K. mu dal vízum do pasu pan A., kamarád jeho strýce, a řekl mu, ať letí dál, a kde jej chytí, tam bude svobodná země a pomůžou mu. Žalobce nevěděl, že měl letět do Paříže. O padělaných otiscích bulharských přechodových razítek také nevěděl, to musel udělat pan A. Jiné důvody žádosti neměl. Žalobce též přiznal určité zdravotní problémy s koleny, ušima, nosem, krkem a zápěstím, v minulosti se léčil též s duševním stavem a užíval léky na srdce.

16. Žalovaný následně rozhodnutím ze dne 1. 11. 2025, čj. OAM-1208/LE-LE05-LE05-NV-2025, které je napadeno žalobou, rozhodl o nepovolení vstupu žalobce na území ČR podle § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu, a podle § 73 odst. 4 téhož zákona stanovil dobu, na niž se nepovoluje žalobci vstup do 23. 11. 2025. V odůvodnění uvedl, že žalobce přiletěl do Prahy dne 25. 10. 2025 leteckou linkou z A. DV 803, v 12:30 hod. a měl v úmyslu vstoupit na území schengenského prostoru a dále pokračovat téhož dne v 17:20 do Paříže linkou T04399. Při hraniční kontrole se prokázal vylepeným vízovým štítkem Bulharska typu C s dobou platnosti od 7. 8. 2025 do 7. 11. 2025 na 30 dnů, bylo však zjištěno, že k tomuto štítku je veden záznam v Schengenském informačním systému (SIS II) jako hledanému bianco dokladu. Žalobcův cestovní doklad byl proto podroben odbornému zkoumání z důvodu podezření, že se jedná o padělaný nebo pozměněný doklad. Odborné vyjádření ze dne 25. 10. 2025 toto podezření potvrdilo, kdy sice konstatuje, že žalobce je oprávněným držitelem cestovního dokladu, ale není oprávněným držitelem neoprávněně vyplněného vízového štítku, a dále cestovní doklad žalobce obsahoval padělky otisků dvou přechodových razítek z letiště v Sofii v Bulharsku. Jiným dokladem, který by žalobce opravňoval ke vstupu a

pobytu na území ČR, žalobce nedisponoval, proto mu byl nejdříve opatřením ze dne 25. 10. 2025 odepřen vstup na území, kdy poté dne 26. 10. 2025 žalobce požádal o mezinárodní ochranu.

17. Po posouzení všech uvedených skutečností žalovaný dospěl k závěru, že je důvodné se domnívat, že by žalobce mohl v případě povolení vstupu představovat nebezpečí pro veřejný pořádek. Proto je nutné vést s ním řízení ve věci mezinárodní ochrany za současného omezení jeho osobní svobody. Žalobce chtěl vstoupit na území ČR, přestože k tomu není oprávněn, neboť nedisponoval žádným dokladem opravňujícím jej ke vstupu. Do ČR přicestoval za použití neoprávněně vyplněného vízového štítku a neoprávněného pozměnění cestovního dokladu, aby tak obešel vízovou povinnost. V případě žalobce tak existuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné nebezpečí pro veřejný pořádek spočívající nejen v tom, že žalobce veřejný pořádek již narušoval, ale především v tom, že je na místě důvodné podezření, v tomto jednání hodlá pokračovat, chce opustit ČR a chce pokračovat ve své cestě do Francie. Žádost o mezinárodní ochranu ostatně podal až poté, co jeho pokus dostat se do ČR nebo do EU neuspěl a byl mu odepřen vstup. Je přitom zřejmé, že skutečnosti, kterými odůvodnil svou žádost o mezinárodní ochranu, mu byly známy již před příjezdem do ČR, nesporně mohl o mezinárodní ochranu požádat ihned po přiletu do Prahy, v průběhu hraniční kontroly, či později, v rámci úkonů prováděných ze strany Inspektorátu cizinecké policie.
18. Lze tedy dovodit, že o mezinárodní ochranu požádal proto, aby obešel zákaz vstupu na území a vynutil si tak vstup na území, k němuž by jinak nebyl oprávněn. Podání žádosti se proto jeví jako účelové, kdy žalovaný nijak nehodnotí samotný obsah žádosti o mezinárodní ochranu, která bude teprve posouzena příslušnými orgány, neboť ji podal s cílem obejít jak zákonné podmínky pro vstup a pobyt cizinců na území, tak odepření vstupu, dostat se do ČR, resp. EU, a pokračovat do jeho zamýšlené cílové země, neboť by mu to jinak nebylo umožněno. Žalovaný dodal, že si je vědom skutečnosti, že řada lidí prchajících z vlasti z důvodu represí či ohrožení života je nucena porušit migrační předpisy, např. nelegálním přechodem hranice, užitím padělaných dokladů apod. Takový postup by bylo možno akceptovat v případě opuštění země, v níž žadateli hrozí bezprostřední nebezpečí. Aniž by žalovaný chtěl hodnotit pravdivost azylových tvrzení žalobce, bylo dle jeho názoru zjevné, že žalobce z Íránu vycestoval zcela legálně na základě vlastního cestovního pasu a nelegitimní doklad použil teprve ke své cestě z A. (K.), kde jeho život již ohrožen nebyl. Proto dle žalovaného nelze dojít k závěru, že žalobce nelegální způsob překračování hranic použil ve snaze uniknout bezprostřednímu nebezpečí.
19. Žalovaný tak z výše uvedených důvodů konstatoval, že uplatnění zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu by nebylo účinné, o čemž svědčí nejen žalobcovo dosavadní nerespektování právního řádu, ale především jeho zřejmý záměr, byť nepřiznaný, v protiprávní činnosti pokračovat, opustit ČR a vstoupit neoprávněně do dalšího státu EU. V porušování povinností by mu uložení zvláštního opatření fakticky nijak nezabránilo. Žalobce rovněž není zranitelnou osobou vyloučenou z aplikace § 73 odst. 3 zákona o azylu. Ke svému aktuálnímu zdravotnímu stavu žalobce výslovně prohlásil, že jeho jediná zdravotní omezení spočívají v tom, že nesmí jíst tučná jídla a nesmí se mu dostat voda do uší, jiná zdravotní omezení nemá a nemá ani žádné zvláštní potřeby. Za akutní potíže označil, že když dlouho sedí, bolí ho kolena. Žalovaný tak vyhodnotil, že zdravotní stav žalobce nebrání jeho pobytu v přijímacím středisku. Maximální dobu, po kterou nemůže vstoupit na území ČR, pak žalovaný určil podle § 73 odst. 4 zákona o azylu s ohledem na čtyřtýdenní

lhůtu pro rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu, a vyhodnocení otázky, zda jde o žádost zjevně nedůvodnou nebo nepřipustnou, tedy 28 dní. V případě, že by jeho žádost takto vyhodnocena byla, nebylo by na místě, aby byl žalobci vstup na území povolen, a správní orgán je podle § 73 odst. 4 zákona o azylu oprávněn stanovenou lhůtu prodloužit.

20. Ze správního spisu dále vyplývá, že žalobce byl výzvou ze dne 6. 11. 2025, čj. OAM-1208/LE-LE05-LE05-NV-2025, předvolán k pohovoru ve věci jeho žádosti o mezinárodní ochranu na den 11. 11. 2025, o čemž byl vyrozuměn též jeho zmocněnec dne 6. 11. 2025. Správní spis další podstatné dokumenty týkající se předmětu tohoto řízení již neobsahuje.

V. Posouzení Městským soudem v Praze

21. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí a to i nad rámec žalobních bodů ve světle judikatury SDEU ve věcech C-704/20 a C-39/21 *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid* ze dne 8. 11. 2022, a dále dle závěrů Krajského soudu v Brně vyjádřenými v rozsudku ze dne 21. 11. 2022, čj. 34 Az 36/2022-32, č. 4439/2023 Sb. NSS, podle kterých je soud oprávněn, resp. povinen identifikovat případné další nezákonnosti zajištění cizince, pokud v řízení vyjdou najevo (srov. zejména body 87 a 88 citovaného rozsudku SDEU). Žádné takové nezákonnosti přitom soud v průběhu řízení z obsahu správního spisu nezjistil, ani jinak nevyšly najevo.
22. O žalobě soud rozhodl podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) ve spojení s § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez nařízení ústního jednání. Žalobce ani žalovaný nařízení jednání ve stanovené lhůtě nepožadovali a soud neshledal provedení ústního jednání za nezbytné.
23. Podle § 73 odst. 3 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) *[m]inisterstvo rozhodne do 5 pracovních dnů ode dne podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v případě nutnosti o nepovolení vstupu na území žadateli o udělení mezinárodní ochrany, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže je důvodné se domnívat, že by mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek.*
24. Podle § 47 odst. 1 zákona o azylu *[z]vláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany*
a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo
b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.
25. Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu *[m]inisterstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.*
26. Žaloba **není důvodná**.
27. Předně soud konstatuje, že žalovaný vydal napadené rozhodnutí jednoznačně v zákonné lhůtě podle § 73 odst. 3 zákona o azylu. Žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany dne 26. 10. 2025, lhůta 5 pracovních dní tak uplynula dnem 3. 11. 2025 (pondělí), kdy nutno dodat, že na tuto lhůtu měl vliv státní svátek dne 28. 10. 2025, který se do běhu lhůty nezapočítal. Pokud tedy žalovaný vydal napadené rozhodnutí již dne 1. 11. 2025 (sobota), lhůtu stanovenou v citovaném ustanovení bezpečně dodržel. Tato lhůta by byla dodržena i v situaci, kdyby soud akceptoval tvrzení žalobce, že žádost o udělení mezinárodní ochrany

podal již v den svého příletu (25. 10. 2025); posledním dnem této lhůty by opět dopadl na den 3. 11. 2025. Tato námitka je proto nedůvodná.

28. Mezi účastníky řízení je však sporné, zda žalobce představuje „*nebezpečí pro veřejný pořádek*“. Pojem „*veřejný pořádek*“ je neurčitým právním pojmem, který je nejen v rámci právního řádu, ale i v rámci samotného zákona o azylu či zákona o pobytu cizinců používán v různých souvislostech. Podle usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 7. 2011, čj. 3 As 4/2010-151, č. 2420/2011 Sb. NSS, jednotlivé zákony, jež užívají pojmu „*veřejný pořádek*“ se nevztahují k jednomu pojmu a neodkazují na jediný „*veřejný pořádek*“ vnitrostátního právního řádu, respektive nějaký faktický stav společnosti, a tento pojem je proto nutno chápat a vykládat v kontextu dané právní úpravy a vycházet přitom z jejího účelu. To platí i při výkladu pojmů „*veřejný pořádek*“ (příp. „*závažné narušení veřejného pořádku*“) používaných v různých kontextech zákona o pobytu cizinců. S ohledem na tyto závěry je proto třeba brát v úvahu nejen celkový smysl dané právní úpravy, ale přihlížet i k rozdílným okolnostem vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení, v nichž jsou tyto pojmy užity. Konkrétní závěry učiněné v souvislosti s jedním ustanovením pak nelze podle rozšířeného senátu bez dalšího přebírat a použít v případě ustanovení jiných.
29. Uvedené platí dle názoru soudu i v souvislosti s jednotlivými ustanoveními zákona o azylu. I v tomto případě je třeba přihlížet k okolnostem vzniku, původu a zejména účelu normy, v níž je tento pojem použit.
30. NSS dále v rozsudku ze dne 10. 4. 2013, čj. 3 Azs 53/2012-41, v návaznosti na citované usnesení rozšířeného senátu konstatoval, že oproti § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, kterým se zabýval rozšířený senát a který vyžaduje již realizované narušení veřejného pořádku závažným způsobem, „*postačuje v případě § 73 odst. 4 písm. c) zákona o azylu ‚důvodná domněnka, že by (cizinec) mohl představovat (nikoli pouze závažné, nýbrž jakékoli) nebezpečí pro veřejný pořádek‘. Jinými slovy, v případě § 73 odst. 4 písm. c) zákona o azylu [pozn.: tehdy platné právní úpravy, která je obdobou aktuálně platného § 73 odst. 3 písm. c)] postačuje hrozba, či přesněji důvodná domněnka hrozby narušení veřejného pořádku, aniž by přitom zákon vyžadoval, aby šlo o hrozbu narušení ‚závažným způsobem‘. Prostor pro správní úvahu je tedy v tomto případě ve srovnání s rozhodováním o správním vyhoštění výrazně větší, což je jistě odůvodněno potřebou urychleného rozhodování správního orgánu v řízení v přijímacím středisku na mezinárodním letišti.“*
31. Soud se v této souvislosti neztotožňuje s námitkou žalobce, že narušením veřejného pořádku ve smyslu § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu je pouze jednání, které zásadním způsobem překračuje intenzitu jednání popsaného v některé ze skutkových podstat trestných činů, neboť pro naplnění důvodné domněnky nelze dovozovat, že by muselo dojít ke spáchání trestného činu či by dokonce ke spáchání trestného činu musely přistoupit další přítěžující okolnosti. Takový požadavek z judikatury NSS ani SDEU nevyplývá, naopak, NSS ve svém rozsudku ze dne 23. 6. 2023, čj. 5 Azs 73/2023-28, uvedl, že možné nebezpečí pro veřejný pořádek bez dalšího nevyklučuje ani dosavadní bezúhonnost, a i v případě trestního odsouzení pak tomu bude zpravidla v případech nedbalostních trestných činů, trestných činů spáchaných před značně dlouhou dobou či dokonce zahlazených. Podstatné je, aby byly vždy zohledněny konkrétní skutkové okolnosti a individuální chování cizince. Tak tomu bylo i v případě žalobce.
32. Z ustálené judikatury NSS přitom vyplývá, že § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu je nutné vykládat tak, že cizinec musí představovat „*skutečné, aktuální a dostatečně závažné nebezpečí*

pro veřejný pořádek“ (srov. např. rozsudky NSS čj. 5 Azs 73/2023-28 nebo ze dne 26. 7. 2023, čj. 1 Azs 78/2023-35, či rozsudek velkého senátu SDEU ze dne 15. 2. 2016, *J. N.*, C-601/15, bod 67), kdy takovým nebezpečím bez dalšího není fakt samotného nelegálního vstupu na území, resp. že k odeprání vstupu podle § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu nepostačuje bez dalšího skutečnost, že cizinec nedisponuje pobytovým oprávněním. Pokud však k absenci pobytového oprávnění přistoupí další okolnosti, například vyjádření úmyslu pokračovat do jiného členského státu bez pobytového oprávnění nebo předložení padělků pobytového oprávnění, je hypotéza zmíněného ustanovení naplněna. V tomto ohledu musí dojít ke kumulaci nežádoucího jednání, což bylo v případě žalobce naplněno.

33. Z judikatury NSS přitom lze dále dovodit, že vyjádření úmyslu pokračovat v nelegální cestě je okolností, která snižuje důvěru cizince, že se podřídí právnímu řádu ČR (srov. např. rozsudky NSS ze dne 8. 4. 2016, čj. 8 Azs 171/2015-52, č. 3429/2016 Sb. NSS, nebo ze dne 12. 7. 2022, čj. 6 Azs 62/2021-49). Soud má za prokázané, že žalobce projevil svůj úmysl pokračovat v nelegální cestě tím, že měl již zakoupenou navazující letenku do Paříže. Musel být a byl tedy od počátku srozuměn s tím, že jeho cesta má skončit ve Francii, když vystoupí na letišti v Paříži, nikoliv v ČR.
34. Mezi účastníky řízení je nesporné, že se pokusil vstoupit na území ČR bez oprávnění ke vstupu a pobytu na území, dokonce s neoprávněně vyplněným bulharským pobytovým štítkem v jeho cestovním dokladu a také s padělanými otisky přechodových razítek, žádnou z těchto skutečností žalobce nikdy nerozporoval. Při poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu žalobce také zcela jasně uvedl, že mu jakýsi pan A., známý jeho strýce, řekl, „*ať letí dál a kde ho chytí, tam je svobodná země*“. Žalobce se však nemůže spoléhat na to, že takovéto vysvětlení je postačující. Žalobce je dospělou, samostatnou a zcela svéprávnou osobou, lze si jen ztěžít představit, že se neseznámil s dokumenty, které mu údajně byly předány k jeho cestě, včetně letenek do Paříže. Oproti věci posuzované NSS v rozsudku ze dne 30. 1. 2025, čj. 3 Azs 237/2023-50, kterým uvedený soud zrušil rozsudek krajského soudu, nenastala tak situace, kdy by z jednání nebo tvrzení žalobce bylo lze dovodit, že jeho skutečným cílem bylo dostat se (pouze) do Evropy. Žalobce si po celou dobu musel být všech těchto skutečností zcela určitě vědom, neboť v opačném případě si nelze představit, že by se prchající osoba, ať už skutečný uprchlík ve smyslu azylových předpisů, nebo ekonomický migrant apod., vůbec nezajímala o obsah svých cestovních dokumentů; jak jinak by pak mohl vědět, jakým způsobem má na své cestě postupovat.
35. Je nutné také zdůraznit, že zásady azylového systému, kterého součástí je též ČR, neumožňují apriori žadateli zvolit zemi, ve které podá žádost o mezinárodní ochranu dle svého vlastního výběru. V tomto směru se proto soud taktéž ztotožňuje se žalovaným v tom, že žádost žalobce o mezinárodní ochranu se spíše jeví jako účelová, byť soud tímto nijak nepředjímá budoucí rozhodnutí o jeho žádosti. Tato námitka je tak nedůvodná.
36. Uvedené konkrétní okolnosti případu žalobce tak dle názoru soudu ve shodě se žalovaným důvodně svědčí o domněnce, že by žalobce mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek.
37. Soud nepřisvědčil ani námitce, že žalovaný nesprávně hodnotil žádost žalobce o mezinárodní ochranu jako účelovou. Ze skutečností doložených ve správním spisu jednoznačně vyplynulo, že žalobce podal žádost až 26. 10. 2025; tímto datem je označena žalobcova blanketní formulářová žádost a z ničeho nevyplývá, že by chtěl žádost podat již dříve, třeba z ručně psané poznámky žalobcem, kde by se vymezil proti dataci předtištěné žádosti. Nic

přítom žalobci nebránilo, aby ručně sepsal svou vlastní žádost o mezinárodní ochranu, pokud tak chtěl učinit již dříve. Tato tvrzení žalobce tak zůstaly pouze v rovině ničím nepodložených hypotéz, přičemž soudu není zřejmé, jak by dané tvrzení mohly potvrdit kamerové záznamy z letiště.

38. Pokud jde o související námitku, že u žalobce mohla být aplikována zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu, soud musí konstatovat, že odůvodnění jejich neaplikování na žalobce žalovaný odůvodnil na samé hranici přezkoumatelnosti v závěru druhého odstavce a ve třetím odstavci na str. 4 napadeného rozhodnutí, kde uvedl, že s ohledem na zjištěné a prokázané skutečnosti by nebylo zvláštní opatření účinné, neboť jeho dosavadní protiprávní jednání a záměr, byť nepřiznaný, opustit ČR a vstoupit na území jiného členského státu EU, by žalobci mírnější opatření v porušování jeho povinnosti zdržovat se v určitém pobytovém středisku nezabránilo.
39. Faktické důsledky odepření vstupu na území jsou se zajištěním osoby, neboť taková osoba je omezena ve svobodném pohybu, jedná se tedy o citelný zásah do základního práva jednotlivce na nedotknutelnost jeho osoby a na osobní svobodu, který je přípustný jen za podmínek stanovených zákonem a souladných s ústavním pořádkem (blíže viz např. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 11. 2011, čj. 7 As 79/2010 - 150, a dále rozsudek téhož soudu ze dne 22. 7. 2010, čj. 9 As 5/2010 - 74, či nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 5. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 10/08).
40. Jak vyplývá z výše citovaných ustanovení zákona o azylu, podmínkou rozhodnutí o nepovolení vstupu podle § 73 odst. 3 je nemožnost účinně uplatnit zvláštní opatření podle § 47 téhož zákona. Povinnost přednostně zvážit možnost uložení zvláštního opatření je mimo jiné reakcí zákonodárce na požadavky směrnice 2013/33/EU; podle čl. 8 odst. 2 této směrnice totiž členské státy mohou zajistit (resp. nepovolit vstup na území) žadatele o azyl pouze v případě nutnosti a je-li uložení zvláštního opatření dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Mezi zvláštní opatření, jejichž uplatnění je třeba zvážit před vydáním o rozhodnutí o nepovolení vstupu podle citovaného ustanovení, patří povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném žalovaným nebo povinnost osobně se hlásit žalovanému ve stanovené době.
41. Zvláštní opatření lze považovat za účinná, pokud jimi lze dosáhnout výše uvedeného účelu mírnějšími prostředky - bez fyzického zajištění žadatele. Žalovaný má tedy povinnost nezajistit žadatele o mezinárodní ochranu, pokud lze téhož účelu dosáhnout mírnějšími prostředky.
42. Ke zvažování zvláštních opatření jako alternativy k nepovolení vstupu na území podle § 73 odst. 3 zákona o azylu je namíste důsledně zohlednit důvod nepovolení vstupu a pobytovou historii žadatele. Vždy je přitom třeba zvážit osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s řízením o nepovolení vstupu, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených ČR nebo jinými státy EU, včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince (viz k tomu usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 28. 2. 2017, čj. 5 Azs 20/2016-38). Z citovaného usnesení dále vyplývá, že volba některého ze zvláštních opatření namísto nepovolení vstupu cizince je vázána na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že neexistuje důvodná obava, že se bude vyhýbat součinnosti v řízení o správním

vyhoštění nebo případnému výkonu správního vyhoštění. Jinými slovy, je třeba zvážit, zda by uložením pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl nepovolení vstupu na území.

43. Uložení povinnosti zdržovat se v pobytovém středisku umožňuje žadateli opustit pobytové středisko na dobu kratší než 24 hodin. Opuštění pobytového střediska na dobu delší než 24 hodin je pak možné na základě povolení žalovaného (srov. § 82 odst. 4 zákona o azylu). V případě uložení této povinnosti nelze vyloučit, že by se žadatel o mezinárodní ochranu po odchodu z pobytového střediska již nevrátil a nelegálně setrval na území ČR, popřípadě jiných členských států EU. K témuž důsledku by mohlo vést uložení povinnosti pouze hlásit se žalovanému (srov. např. rozsudek NSS ze dne 26. 3. 2020, čj. 6 Azs 22/2020-19).
44. Soud ve shodě se žalovaným považuje za relevantní především předchozí konkrétní jednání žalobce (především vědomý pokus o vstup na území za použití cestovního dokladu, který obsahoval padělané a jinak neoprávněné informace, a dále skutečnost, že žalobce byl připraven dále pokračovat do Francie, neboť disponoval navazující letenkou). Na základě těchto skutečností se lze oprávněně domnívat, že by v případě povolení vstupu žalobce naplnil své úmysly a pokračoval by dále do jiného členského státu, ačkoliv k tomu nemá oprávnění. Obavy z nespolupráce a neplnění zvláštních opatření žalobce nerozptýlil žádnými konkrétními argumenty. Přes stručné odůvodnění závěru o neúčinnosti uložení zvláštních opatření žalovaný hodnotil konkrétní individuální okolnosti týkající se žalobce, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností. V projednávané věci nevyšly najevo další okolnosti, které by naopak svědčily v prospěch účinnosti zvláštních opatření, které by byl žalovaný povinen zvážit, ale neučinil tak. Posouzení této otázky žalovaným považuje soud proto vzhledem ke skutkovým okolnostem za dostatečné.
45. Konečně, soud nepřisvědčil ani námitce žalobce, že při rozhodování o nemožnosti uložit mírnější opatření nebyl zohledněn jeho zdravotní stav. Je pravda, že žalobce v poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany určité zdravotní omezení udával. Soud se však ztotožnil se žalovaným, že pro účely vedeného řízení neuvedl žádné takové zdravotní problémy, které by odůvodňovaly umístění žalobce do přijímacího střediska v letištním prostoru. Žalobce uváděl, že v minulosti byl léčen pro svůj duševní stav, k čemuž byl také medikován, nijak však neuváděl, že tuto medikaci užívá i nadále, případně, že již potřebnými léky nedisponuje, anebo že trpí úzkostnými klaustrofobickými stavy. Žalovaný tak neměl povinnost jakkoliv dále ověřovat zdravotní stav žalobce, pokud on sám ke svému aktuálnímu stavu uvedl pouze, že nesmí jíst tučná jídla a nesmí se mu do uší dostat voda. V tomto ohledu se soudu jeví tato námitka jako účelová, neboť lze předpokládat, že pokud by zdravotní, či přímo duševní stav žalobce byl natolik závažný, jak tvrdí, zcela jistě by tuto informaci žalovanému sdělil. I tato námitka je proto nedůvodná.
46. Žalovaný se v odůvodnění svého rozhodnutí zabýval veškerými pro věc podstatnými skutečnostmi, jak vyplývaly ze spisu v době vydání napadeného rozhodnutí. Soud dospěl ve shodě s žalovaným k závěru, že popsané skutkové okolnosti významně oslabují důvěru v žalobce a zakládají pochybnosti o tom, že bude schopen a ochoten plnit povinnosti, které by mu plynuly ze zvláštních opatření.
47. Na základě všech těchto okolností soud přisvědčuje žalovanému, že o nepovolení vstupu žalobce na území ČR bylo rozhodnuto na základě objektivních okolností spočívajících v jeho předchozím jednání, přičemž tyto individuální okolnosti v případě žalobce plně odpovídají judikатурním požadavkům na výjimečnost institutu nepovolení vstupu namísto uložení mírnějších opatření (viz již uvedená rozhodnutí NSS).

VI. Závěr a náklady řízení

48. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
49. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží. Žalovaný naopak ve věci úspěch měl, avšak žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti mu nevznikly a žádné náklady řízení ani neuplatňoval, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 21. listopadu 2025

Mgr. Darina Michorová
samosoudkyně